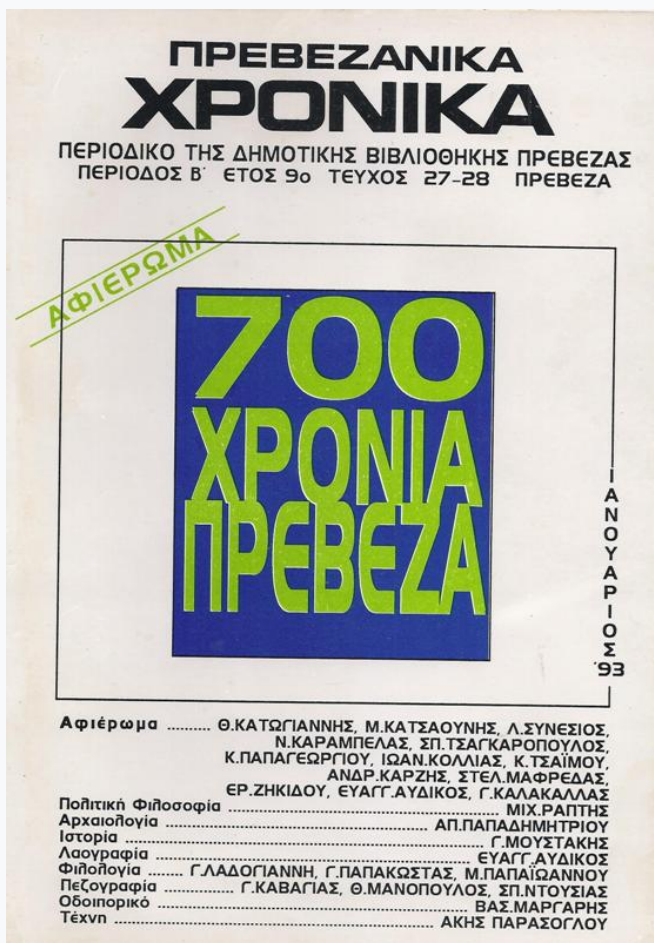

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 27-28 (1992)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 27-28 (1992)

Ο κ. Διευθυντής

Γιώργος Καβάγιας

Copyright © 2022, Γιώργος Καβάγιας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καβάγιας Γ. (1992). Ο κ. Διευθυντής. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (27-28), 259–272. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/30054>

Ο κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Διήγημα

του Γιώργου Καβάγια(*)

Εργαζόμουν, κάποια εποχή, σ' ένα γραφείο παραγγελιών. Τί γραφείο δηλαδή! Δύο άτομα είμαστε όλοι κι όλοι: Ο παραγγελιοδόχος, που είχε αυτοαναγορευτεί σε κ. Διευθυντή και εγώ, που έπαιζα το ρόλο του παιδιού και όλες τις δουλειές.

Καθόμουν, όταν δεν έτρεχα έξω για θελήματα, στο γραφειάκι μου, απέναντι από το δικό του μεγαλοπρεπές γραφείο και απαντούσα στα τηλεφωνήματα, όταν εκείνος έλειπε. Αν δεν έλειπε πάλι, πάλι εγώ σήκωνα κατά κανόνα το τηλέφωνο, διότι συχνά ο κ. Διευθυντής παρίστανε τον απουσιάζοντα, μη θέλοντας να μιλήσει σε κάποιους.

- Ρώτα ποιός τηλεφωνεί, μου έλεγε συνωμοπικά.

- Δεν ξέρω αν είναι εδώ, απαντούσα. Μια στιγμή να δω...

Ποιος τηλεφωνεί παρακαλώ; ... ά, ο κ. Παπαδόπουλος... Και κοιτούσα τον κ. Νίκο.

Οπότε, ή αυτός σήκωνε το ακουστικό της δικιάς του συσκευής ή μου έκανε νοήματα, να πω ότι λείπει. Μέ είχε δε συμβουλέψει, να μη λέω «κάπου πήγε» διότι κατά την άποψή του, το «κάπου πήγε» είναι ύποπτο! Προτιμότερο να λέω «πήγε σε μια

(*) Ο Γιώργος Καβάγιας γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Πρέβεζα. Είναι βετεράνος οπερατέρ του ελληνικού κινηματογράφου, με πλήθος ταινιών στο ενεργητικό του. Είναι δημιουργός και μιας ταινίας κινουμένων σχεδίων. Σκηνοθέτης ταινιών μεγάλου και μικρού μήκους. Δάσκαλος φωτογραφίας στη Σχολή Σταυράκου. Μανιώδης φωτογράφος με πολλές διακρίσεις.

δουλειά», πράγμα που υποδηλώνει επαγγελματική απασχόληση, ακούγεται πιο σοβαρό!

Γνώριζα καλά ότι με εκμεταλλευότανε. Μισθός αστείος, χωρίς ΙΚΑ και δώρα. Έμενα προσωρινά, από ανάγκη, μέχρι να βρω κάτι καλύτερο.

Η τσιγγουνιά του παροιμιώδης. Τα γραφεία μας βρισκότανε στο δωμάτιο που προορίζονταν για σαλόνι, στο διαμερίσμα του, στο κέντρο της Αθήνας. Γεροντοπαλίκαρο, πάνω από 70 αλλά καλοστεκούμενος. Πάντα καλοντυμένος, διατηρούσε τη μαγιά του να ξεχωρίζει με το ντύσιμο. Φορούσε μονόκλ όταν ήθελε να διακρίνει μακριά ή να διαβάσει. Όχι τόσο διότι πίστευε στην παράδοση που ήθελε τους παλιούς αριστοκράτες με μονόκλ αλλά η πρεσβυωπία του, απαιτούσε γυαλιά και αφού το ένα μάτι του ήταν τελειώς άχρηστο, σκέφτηκε να μην ξοδευτεί για σκελετό και δύο κρύσταλλα, αφού το ένα θα του ήταν άχρηστο. Βολεύτηκε λοιπόν με λιγότερο από τα μισά. Δηλαδή με μονόκλ.

Είχε αδυναμία στις γυναίκες και στα γλυκίσματα. Η μόνη διαφορά ήταν ότι, αναλογικώς, πλήρωνε πολλά για τα γλυκίσματα και λίγα για τις γυναίκες, οι οποίες, απ' όσο ήμουν σε θέση να γνωρίζω, ήτανε κατά κανόνα νέες και νόστιμες μέχρι ωραίες. Τους έδινε πιο πολλές υποσχέσεις απ' όσα ξόδευε σε χρήματα για κάρη τους. Κι αυτές αποζημιωνόντουσαν με το να διατηρούν κρυφές ελπίδες για μετά θάνατο (δικό του φυσικά), ανταμοιβή. Μέχρι να τις διώξει.

Τις γυναίκες τις έχωνε στην κρεβατοκάμαρη, βέβαια. Τα γλυκά τα έχωνε και τα κλείδωνε στη ντουλάπα της κρεβατοκάμαρης!

Υπήρχε και τρίτο μόνιμο πρόσωπο, στο διαμέρισμα! Η Τασία η υπηρέτρια, μια γριά ξεκουρασμένη, ξερακιανή κι αδύνατη σα παστός μπακαλιάρο, που κάθε Κυριακή έβαζε τα καλά της, τα σκουλαρίκια της και το κολιέ με τα μαργαριτάρια ιμιασιόν και πήγαινε επίσκεψη σε κάποιους συγγενείς της, πάντα.

Τον μισούσε, γιατί της φερότανε άσχημα κι όταν εκείνος έλειπε, αυτή ερχότανε στο γραφείο και μου αράδιαζε τα τελευταία του κατορθώματα, πότε για τη μικρή που έφερε το προηγούμενο βράδυ και τους άκουγε από το δικό της δωμάτιο, που γελούσαν σαν να γαργαλιώνται και πότε για τη ζάχαρη άχνη και τα τρίμματα που βρήκε σκορπισμένα στο χαλί, μπροστά στη ντουλάπα που κλείδωνε τα γλυκά του. Αυτή τη φορά, σίγουρα είχε φέρει κουραμπέδες.

Της Τασίας δεν της έδινε ποτέ γλυκά. Ούτε και σε μένα. Και μάλλον ούτε και στις γκόμενες. Μοναχοφάγης καθώς ήταν, ένιωθε ιδιαίτερη ηδονή να τα τρώει μόνος του.

Ένα πρωί που αυτός έλειπε και καθόμουνα γλαρωμένος λόγω ζέστης, χωρίς να κάνω τίποτε, χτύπησε το τηλέφωνο. Το

σήκωσα και μόλις είπα εμπρός, ακούω γυναικεία φωνή:

- Γειά σου Νικάκη μου, τι κάνεις;

- Τον κύριο Νίκο θέλετε; λέω. Δεν είναι 'δω.

- Άστα αυτά, αφού γνώρισα τη φωνή σου, λέει παιχνιδιάρικα αυτή.

- Ποιά φωνή μου, λέω ελαφρώς ξαφνιασμένος και κάθε άλλο παρά κολακευμένος. Εγώ είμαι ο υπάλληλός του. Ο κύριος Νίκος λείπει.

- Έλα τώρα Νίκο, άσε τ' αστεία, επέμενε αυτή, πάντα με παιχνιδιάρικο τόνο, που ωστόσο μέσα του διέκρινα μια υποψία συγκρατημένου θυμού. Και συνέχισε: Αφού ξέρω πως είσαι εσύ και καλά που σε βρίσκω, γιατί ξανατηλεφώνησα άλλες δύο φορές κι έλειπες. Δε στο είπε η Τασία;

- Μα σας λεω, δεν είμαι 'γω αυτός που νομίζετε, είπα λίγο απότομα. Εμένα με λένε Γιώργο και...

- Νίκο, σταμάτα την κοροϊδία, μ' έκοψε αυτή. Ο τόνος της φωνής της άρχισε να βαραίνει και συμπλήρωσε: Αρκετά κράτησε η πλάκα... Έλα σε παρακαλώ.

- Μα σας είπα... σας βεβαιώνω...

Μεσολάβησε σύντομη σιωπή και τέλος εκείνη είπε με δραματικό πα τόνο:

- Νίκο, γιατί μου τα κάνεις αυτά τελευταίως;

- Εγώ; Δεν κάνω τίποτα... δηλαδή, δεν είμαι εγώ... Της είπα λίγο αμήχανος.

Άκουσα κάτι σα λαχάνιασμα κι ίσως λυγμό και η γυναίκα ακούστηκε σαν έτοιμη να κλάψει. Είπε με δυνατή αλλά σπασμένη φωνή:

- Καταλαβαίνω... θέλεις να με ξεφορτωθείς και γι' αυτό, έ;

Και με τόνο αναπάντεχα άγριο, πρόσθεσε:

- Αλλά δεν θα γλυτώσεις εύκολα από εμένα, κωλόγυρε... Κι έκλεισε απότομα το τηλέφωνο.

Απόμεινα με το ακουστικό στο χέρι και σκεφτόμουν αν έπρεπε να ανησυχήσω, λες και απειλούσαν εμένα ή να συγκινηθώ από το λυγμό της. Πάντα με συγκινούσαν οι γυναικείοι λυγμοί, έστω κι από το τηλέφωνο, τουλάχιστον στο πρώτο στάδιο.

Καθώς έκλεινα το τηλέφωνο, ξεπρόβαλε στην πόρτα η Τασία. Σίγουρα καθότανε απ' έξω και άκουγε, κατά τη συνήθειά της. Μπήκε στο δωμάτιο.

- Τασία, της λέω, μια κυρία επέμενε πως εγώ ήμουν ο κύριος Νίκος αλλά έκανα όπι δεν ήμουν αυτός.

- Α, θα ήταν η Λιλή, που τα έχει μαζί της τώρα. Ήταν εδώ ψες και μάλιστα τους άκουγα που γελούσαν και αυτή έλεγε...

- Άσε, άσε, δεν θέλω να μάθω, λέω, κόβοντας τη φόρα της Τασίας, γιατί την είδα που ετοιμαζότανε να μου δώσει αναφορά, ως συνήθως, χωρίς να ρωτήσει αν μ' ενδιέφεραν αυτές οι ανδίες.

Και για να τη στρέψω σε άλλη απασχόληση, της ζήτησα τη χάρη να ανοίξει το παράθυρο, να μπει λίγος αέρας. Εκείνη την εποχή, δεν υπήρχε ακόμα το νέφος. Όμως τα αυτοκίνητα, στο κέντρο της Αθήνας, κυκλοφορούσαν πολλά, ακόμα και στις περόδους, σαν αυτή όπου βρισκόμαστε. Έτσι, μόλις άνοιξε το παράθυρο, μαζί με το αεράκι που φύσηξε, μπήκε κι ο θάμβος των αυτοκινήτων.

Η Τασία έσκυψε απ' το παράθυρο και επιθεώρησε από το δεύτερο πάτωμα όπου είμαστε, το δρόμο.

- Σ' ευχαριστώ Τασία, είπα. Δροσίστηκα λιγάκι. Αν δεν ήτανε και η φασαρία από τα αυτοκίνητα...

- Είδες; μ' έκοψε η Τασία, για να πει κι αυτή το λόγο της; Μέχρι αργά τη νύκτα, περνάνε συνέχεια. Παλιότερα δεν είχε κίνηση. Κάπου και που κανένα αυτοκίνητο. Αλλά τελευταία δεν σταματάνε να περνούν.

Και με περισσότερο ύφος, συμπλήρωσε:

- Ο δρόμος τώρα έχει γίνει διαπεραστικός!

~~Δε μπόρεσα να μην γελάσω. Τέτοιες κοιτάζεις σερβίρεις τα κακά. Όπως όταν δύο μέρες πριν, μου ανέπυσε τη θεωρία της για το πώς πρέπει να χρησιμοποιείται το απορρυπαντικό και ότι οι άλλοι δεν ξέρουν να το... διαχειριστούν!... Κι άλλη φορά, μου έλεγε για έναν ψυχοπαθή: «Είναι τρελός αλλά δεν ενοχλεί. Είναι ανενόκλιτος. Τόπαθε από τη μεγάλη μόρφωσις!»~~

Παλιότερα δε, με είχε πληροφόρησει, ότι ο κύριος Νίκος κάνει κεμώνα-καλοκαίρι μπάνιο με κρύο νερό, επειδή είναι τόκα χειμερινός κολυμβητής, ενώ στην πραγματικότητα, αυτό γίνεται για οικονομία. Γι' αυτό ανάβουν σπανίως το... θερμοσύμφωνο!

Τέλος πάντων, η Τασία δεν έδωσε σημασία στο γέλιο μου, διότι βιαζότανε να μου ανακοινώσει κάτι σπουδαίο:

- Θα φτιάξω μπακλαβά, μου είπε με εμπιστευτικό ύφος.

- Ωραία, είπα τόκα ενθουσιασμένος, γιατί ήξερα πως στη μαγειρική έπαιρνε μηδέν.

- Δεν έχω ξαναφτιάξει, πρόσθεσε και συμπλήρωσε με αθώα σιγουριά:

- Αλλά ξέρω πώς γίνεται.

Της ευχήθηκα καλή επιτυχία κι έφυγε από το δωμάτιο.

Σε λίγο άκουσα περιέργους θορύβους από την κουζίνα. Κι επειδή το πράγμα συνεχίζονταν, ένιωσα την περιέργια να δω π κάνει. Πήγα εκεί και π βλέπω; Η Τασία άνοιγε φύλλα για το μπακλαβά. Αλλά πώς; Μη υπάρχοντος πλάστη, είχε αφαιρέσει από ένα ντουλάπι το θυρόφυλλό του, το είχε ακουμπήσει κάπου κι εκεί πάνω άνοιγε τα φύλλα, χρησιμοποιώντας για πλάστη για σιραβή γκλίτσα που υπήρχε για ντεκόρ στο χώλ. Το ζυμάρι, πολύ πηχτό, αρνιότανε να στρώσει και δεν φαινότανε να εμπνέει σ' αυτό η Τασία. Έτσι, τα φύλλα στην τελική τους μορ-

φή, είκανε γύρω στα τρία χιλιοστά πάχος, όσο μια λεπτή σόλα. Η δε καρυδόψυχα που είχε αγοράσει, ήτανε τόσο λίγη, που μόλις έφτασε για μια στρώση. Την έβαλε λοιπόν ανάμεσα στα δύο κάτω φύλλα και από πάνω πόσπασε τα υπόλοιπα, έξι-επτά ακόμη.

Όταν τελείωσε με την τακτοποίηση στο ταψί, ανασπώθηκε, μου έριξε μια θριαμβευτική μαπά κι άνοιξε το φούρνο. Με μια θεαματική κίνηση, σήκωσε το ταψί και το φούρνισε. Έβαλε το θερμοστάτη στο φούλ και είπε με αυταρέσκεια:

- Θα γίνει ένας μπακλαβάς, θαύμα!

Αυτά συμβαίνουν όταν δεν υπάρχει επίγνωση, κάτι που θυμίζει μεν των πολιτικών τις επαγγελίες, οι οποίες ποτέ δεν πραγματοποιούνται! Όμως, στην περίπτωση των τελευταίων, δεν υπάρχει το ελαφρυντικό της απουσίας επίγνωσης.

Θα είχε περάσει πάνω από μισή ώρα, όταν στη μύτη μου έφτασε μια βαριά μυρουδιά. Κάτι καιγότανε. Έτρεξα στην κουζίνα και βρήκα την Τασία να έχει ανοίξει το φούρνο από τον οποίο βγαίνανε καπνοί και να προσπαθεί να πάσει με μια πατσαβούρα το ταψί για να το τραβήξει έξω. Έβηκε κιάλας! Κατάφερε τελικά να το βγάλει και να το ακουμπήσει πάνω στα μάτια της κουζίνας. Όταν διαλύθηκε λίγο ο καπνός, αποκαλύφθηκε ο μπακλαβάς μαυροκόκκινος και ίσιος σα κόμμα πατημένο από οδοστρωτήρα.

- Άρπαξε λίγο, είπα με συγκατάβαση.

- Δεν πειράζει, έκανε με ύφος η Τασία. Όταν τραβήξει το σιρόπι, θα γίνει ωραίος.

Σε μια κατσαρόλα, ετοιμάζε κανα δυό κιλά σιρόπι, που θα το άδειαζε στο ταψί.

- Το απόγευμα θα είναι έτοιμος, είπε με σιγουριά.

Την άφησα στο δημιουργικό έργο της και πήγα στο γραφείο.

Ήρθε η ώρα που σχολούσα και έφυγα, ξεχνώντας να ρωτήσω πως πάει ο μπακλαβάς, αν ρούφηξε καθόλου σιρόπι. Είχα ξεχάσει και τη Λιλή, όπως σίγουρα ονομάζονταν, κατά την Τασία, η κυρία που τηλεφώνησε. Πεινούσα κιάλας.

Ξαναγύρισα στις πέντε, αγουροξυπνημένος, γιατί τον είχα πάρει λίγο μετά το φαγητό.

Από το παράθυρο ακούγονταν μακριά, κραυγές πλήθους και δοκιμές μεγαφώνων. Παραμονές εκλογών ήτανε και μια μεγάλη συγκέντρωση ετοιμαζότανε στην κοντινή πλατεία, όπου θα μιλούσαν υποψήφιοι κάποιου μεγάλου κόμματος. Τα προβλήματα του έθνους θα ετίθεντο επί της πλατείας και οι ομιλητές θα... θα... θα επρότειναν τις σωτήριες, κατά τη γνώμη τους, λύσεις. Μέσα στο διαμέρισμά μας, τα δικά μας προβλήματα, γύρευαν κι αυτά τις λύσεις τους, ο μπακλαβάς, οι γκόμενες

του κυρίου Διευθυντή κι άλλα. «Ένα... δύο... τρία...», έλεγε η μεταλλική φωνή που έβγαινε από τα μεγάφωνα. «Ένα... δύο... τρία...»

Ο κύριος Νίκος, είχε μόλις σηκωθεί κι έκανε ντους. Κατόπιν ζήτησε τον καφέ του και την ώρα που τον έπινε άρχισε να ντύνεται για έξω. Δεν τόλμησα να του πω «κάπι γρήγορα η βραδυνή έξοδος», γιατί δε σήκωνε λόγια. Έφυγε κατά τις έξι. Δεν του είπα τίποτε για το τηλεφώνημα. Μάλλον ξέχασα.

Σε λίγο, μπήκε η Τασία στο γραφείο, κρατώντας το ταψί. Το ακούμπησε μπροστά μου και με ύφος κάπως λυπημένο, μου είπε:

- Μ' απασχολεί που δεν τραβάει το σιρόπι. Τί θα κάνουμε;

Είχα συμμετάσχει και εγώ, κατά την Τασία, στην υπόθεση του μπακλαβά και δεν μπορούσα να αποχωρήσω βέβαια, στο τελικό στάδιο. Το πρόβλημα ήταν μεγάλο. Έπρεπε να πω τη γνώμη μου. Κοίταξα το ταψί και είδα ένα πράγμα που έμοιαζε μάλλον μ' ένα κομμάτι σανίδα, μάλιστα σπιθαμή πλάτος επί δύο μήκος, που επέπλεε στο άφθονο σιρόπι.

Σήκωσα τα μάπα και είδα την Τασία να με κοιτάει μ' ένα δειλό χαμόγελο, ενώ άκουγα έξω τη βοή του πλήθους να μεγαλώνει. Από τα μεγάφωνα ακουγόntonουσαν συνθήματα.

Ξανακοίταξα το ταψί και μου ήρθε να βάλω τα γέλια. Συγκρατήθηκα όμως και με επίσημο ύφος, ζούληξα με το χέρι του τη μία άκρη της σανίδας, ως που ακούμπησε στον πάτο και σκεπάστηκε με το σιρόπι. Όμως η άλλη άκρη επέπλεε. Άφησα τη βυθισμένη πλευρά και πίεσα την αντίθετη προς τα κάτω, ώσπου πήγε στον πάτο, αλλά τώρα βγήκε στον αφρό η άλλη πλευρά. Και κάθε φορά που πατούσα το ένα άκρο, σηκωνότανε το αντίθετο. Και όταν άφησα τελείως τον μπακλαβά, βγήκε όλος στον αφρό, ακριβώς όπως θα έκανε μια σανίδα. Και στο άγγιγμα, τον ένιωθα σκληρό σα ξύλο.

- Εγώ λέω να τον κόψουμε, να τον δοκιμάσουμε, είπε με αισιοδοξία η Τασία.

- Κόψε τον, συγκατένευσα, περίεργος να δω πώς θα ήτανε μέσα.

Η Τασία σήκωσε το ταψί και πήγε στην κουζίνα.

Σε λίγο ακούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας. Η Τασία πήγε ν' ανοίξει και την άκουσα να λέει ότι «δεν είναι μέσα ο κύριος». Μια γυναικεία φωνή έλεγε κάτι και η Τασία απαντούσε. Δεν ξεχώρισα τί λέγανε, διότι μιλούσαν συγκρόνως, αμέσως μετά δε, ακούστηκε θόρυβος βημάτων, κροταλιστός, σαν από παπούτσια ψηλοτάκουνα και έκανε την εμφάνισή της στο γραφείο, μια μάλλον ωραία κοπέλα, γύρω στα εικοσιπέντε.

- Πού είναι ο Νίκος; Ρώτησε με απότομο ύφος.

- Δεν είν' εδώ, είπα. Και μάλλον δεν θα ξανάρθει.

- Τί δεν θα ξανάρθει, πήγε ταξίδι; Ρώτησε θυμωμένη η κο-

πέλα.

- Όχι. Εννοώ ότι θα αργήσει μάλλον να γυρίσει.

- Θα τον περιμένω, είπε εκείνη αποφασιστικά και θρονιάστηκε στην πολυθρόνα του κ. Διευθυντή πίσω από το γραφείο του.

Σκέφτηκε ότι θα τον γνώριζε καλά, για νάχει τόσο θράσος. Σε λίγο, άνοιξε την τσάντα της με νευρικές κινήσεις και κάτι έψαξε μέσα. Την έκλεισε. Κατόπιν, κάτι τακτοποίησε πάνω στο γραφείο. Τα χέρια της βρισκόντουσαν σε διαρκή κίνηση. Χωρίς να με κοιτάζει, είπε σε να μιλούσε στον εαυτό της:

- Αυτό δε θα μου το κάνει εμένα. Ποιά κοροΐδεύει; Ακούς λέει, δεν είμαι εδώ. Αυτό εννοούσε όταν μούλεγε ότι λείπει. Εγώ γνώρισα τη φωνή του... Αυτός ήτανε.

Κατάλαβα, παρόλο που μιλούσε ασυνάρτητα, ίσως από το θυμό της, πως ήταν η γυναίκα του τηλεφώνου. Γύρισα προς την Τασία που στεκότανε στην πόρτα. Αυτή με κοίταξε και σήκωσε τους ώμους.

- Μήπως σας λένε Λιλή; ρώτησα δειλά το κορίτσι κι αμέσως κατάλαβα πως έκανα γράφα, γιατί αφενός είδα αμέσως τα μάπα της να παίζουν και μια αστραπή «δεν είναι...». Ήταν όμως αργά.

- Λιλή τη λένε την καινούργια γκόμενα; είπε αυτή με θυμό. Και συνέχισε με άγριο τόνο: Ωστε έτσι, ε; Καλά το κατάλαβα... ο κωλόγερος... θα μου το πληρώσει όμως, που με κοροΐδευε. Ποια θέση, λέει, που θα μου έβρισκε στον ΟΤΕ. Ψέματα ήτανε, όσο να γίνω φιλενάδα του. Και τώρα η Λιλή, ε;

Σηκώθηκε όρθια κι εξακολούθησε να βρίζει. Προσπάθησα να την ηρεμήσω, λέγοντάς της ότι κάποια παρεξήγηση έγινε και θα ήτανε καλύτερα να έρθει κάποια ώρα που θα είναι εδώ ο κύριος Νίκος, να του τα πει, γιατί τώρα τσάμπα θυμώνει και συγκίζεται. Δήλωσε ότι δεν πρόκειται να πάει πουθενά και θα τον περιμένει, έστω κι αν ξενυχτήσει εδώ. Ξανακάθισε στην πολυθρόνα.

Στο μεταξύ η Τασία, μάλιστα και υπήρχε γλυκό, αποφάσισε, πηρώντας το έθιμο, να τρατάρει την επισκέπτρια, δείχνοντας έτσι και τη συμπαθείά της.

Πήγε στην κουζίνα, να ετοιμάσει το κέρασμα. Αλλά αντιμετώπισε δυσκολίες. Ήρθε λοιπόν και ζήτησε ενισχύσεις. Τι να έκανα, άφησα την όμορφη κοπέλα, που η παρουσία της απέναντί μου, έστω και συννεφιασμένη, μου προκαλούσε βαθιά ευχαρίστηση, γιατί από καιρό, ίσως και λόγω αφραγκίας, είχα στερηθεί τη γυναικεία παρέα.

Η Τασία είχε προσπαθήσει να κόψει το μπακλαβά, αλλά αυτός πρόβαλε τόση αντίσταση στη δημιουργό του, που η τελευταία κόντεψε να σπάσει τα χέρια της. Διαπίστωσα ότι με το

μακαίρι του φαγητού δε γινότανε. Έτσι, χρησιμοποιώντας το μακαίρι του ψωμιού, που με τα δόντια που έχει, μοιάζει με πριόνι, κατάφερα αφού σπέρισα το μπακλαβά κάτωτα, ακριβώς σα να έκοβα σανίδι, να κόψω μερικά κομμάτια, παρόλο που θρυμματίζονταν στα κοψίματα. Τα ενδιάμεσα φύλλα, είχανε μείνει άφπητα, ένα παχύ, σκληρό ζυμάρι.

Προσπάθησα ευγενικά, να αποτρέψω την Τασία από σίγουρη γελοιοποίηση. Όμως είδα πως ματαιοπονούσα και για να μην την πικράνω, την άφησα να κάνει όα θέλει.

Γύρισα στο γραφείο, κάθισα κι εξακολούθησα να καζεύω την κοπέλα. Όσο την κοιτούσα, τόσο την έβρισκα και πιο όμορφη. Τι κάνει η φτώχεια, σκέφτηκα. Είχε καστανά, γλυκύτατα μάπα. Τα μαλλάκια της, λίγο σγουρά και μάλλον κοντοκομμένα, έπεφταν με αφέλειες στο μέτωπο. Το στήθος της δεν ήταν μεγάλο αλλά, τοβλεπα σπτό και μάλλον σφικτό και λιγουρευόμουν. Ρε τον κωλόγερο, σκέφτηκα, χρησιμοποιώντας τη δική της έκφραση, έφαγε καλά.

Ξαφνικά, γύρισε τα μάπα της πάνω μου, με κοίταξε λίγο και χαμογέλασε. Το πρόσωπό της φωτίστηκε κι έγινε ακόμα πιο όμορφο.

- Γιατί με κοιτάτε έτσι; ρώτησε με τσαχπίνικο ύφος.
- Πώς σας κοιτάω; είπα και ένιωσα μια ταραχή στο στομάχι
- Να, σα να θέλετε να με τρυπήσετε με το βλέμμα.
- Εγώ; Εσείς με τρυπάτε με το βλέμμα, είπα χαμογελώντας αμήχανα και τα πόδια μου μούδιασαν. Θα μπορούσα να ερωτητώ αυτό το κορίτσι, σκέφτηκα. Και επιστρατεύοντας όσο κουράγιο μου έμενε, συμπλήρωσα:
- Σας θαυμάω, γιατί είστε πολύ όμορφη.
- Ευχαριστώ, είπε φανερά κολακευμένη. Και σα να θυμήθηκε: Με σας μίλησα το πρωί στο πλήρωμο;
- Ναι, απάντησα κάπως διστακτικά.
- Νόμισα... Είπε με απολογητικό ύφος. Ζητώ συγνώμη, αν είπα κάτι άσχημο. Ήμουνα συγκινημένη, δεν ήξερα τι έλεγα...
- Δεν περάζει, είπα γλυκά. Εξάλλου δε θυμάμαι τί ακριβώς είπατε. Το μόνο που μ' ενόκλησε ήταν ότι δεν με ποτεύατε.
- Λυπάμαι πολύ, έκανε και χαμήλωσε τα μάπα.

Ένιωσα δυνατή παρόρμηση να πάω κοντά της, να την αγκαλιάσω, να την παρηγορήσω, ξεκνώντας όα μέχρι λίγο πριν, το ίδιο έκανε κι ο «κωλόγερος», ο συκαμένος. Μ' έβγαλε από την αμηχανία μου η είσοδος της Τασίας. Κρατώντας το δίσκο με τα τρία πατάκια και τρία νερά, πήγε πρώτα στην κοπέλα. Ύστερά, άφησε στο γραφείο μου τα δικά μου. Κάθισε κι αυτή σε μία καρέκλα, ακούμπησε το δίσκο με τα δικά της, στα γόνατα και είπε.

- Τον έφαξα σήμερα και δεν ξέρω ακόμα αν πέτυχε!
- Ευχαριστώ, είπε η κοπέλα και σηκώνοντας το ποτήρι, αφού

ευχήθηκε στην υγείά μας, ήπιε όλο το νερό μονορούφι. Ύστερα, προσπάθησε να κόψει τον μπακλαβά.

Ο μπακλαβάς, μετά από προσπάθεια, κοβότανε ή μάλλον έσπαγε και γινόταν ακανόνιστα κομματάκια. Τέλος πάντων, σχεδόν συγχρόνως, η κοπέλα κι εγώ, μασήσαμε την πρώτη μπουκιά. Ήταν σα να έτρωγα ξυλοτέξ βρεγμένο. Αλλά μη θέλοντας να προσβάλλω την Τασία, πήρα μια έκφραση ικανοποίησης και μασώντας, είπα:

- Μμμ, ωραίος είναι.

Ακριβώς όμοια έκανε και το κορίτσι. Και μου χαμογέλασε με νόημα. Συνεννοούμαστε καλά. Η Τασία χοροπήδησε ενθουσιασμένη στην καρέκλα της:

- Πολύ καίρομαι που σας αρέσει, φώναξε.

Στο μεταξύ, έξω η φασαρία μεγάλωνε. Κάποιος έβγαζε λόγο. Οι συγκεντρωμένοι επεμφημουςαν κάθε λίγο και λιγάκι, διακόποντας τον ομιλητή.

Μασούσα αργά και δυνατά, αποφασισμένος να υποστώ το μαρτύριο ως το τέλος, χάριν της Τασίας. Το ίδιο και η κοπέλα, πράγμα που μ' έκανε να την εκτιμήσω πιο πολύ.

- Και πώς είναι το όνομα σας, είπα, περίεργος να μάθω κι άλλα γι' αυτήν.

Πριν προλάβει ν' απαντήσει, πετάχτηκε η Τασία:

- Χαρά τη λένε...

Η Χαρά, έριξε μια μαπά στην Τασία και συμπλήρωσε:

- Χαρά Κοριλάκη.

- Χαίρω πολύ, είπα σοβαρά. Γιώργος Σκαλίδας.

Και άδραξα την ευκαιρία να την αγγίξω, επί τέλους. Σηκώθηκα, πήγα κοντά της και δώσαμε τα χέρια. Το άγγιγμά της, μου ράγισε την καρδιά. Αυτή χαμογέλασε χωρίς ν' ανοίξει το στόμα και έκλεισε μια στιγμή τα μάτια καθώς μου έσφιγγε το χέρι. Η έκφρασή της είχε κάτι που με συγκίνησε. Κοιταχτήκαμε, ενώ τα χέρια μας εξακολουθούσαν να είναι ενωμένα. Τέλος, την άφησα για να πάω πίσω στο γραφείο μου, με διάθεση να της πάσω κουβέντα. Όμως η φασαρία απ' έξω καλούσε την ατμόσφαιρα. Ακουγόntonτουσαν ομαδικές κραυγές με συνθήματα και η φωνή του ομιλητή από τα μεγάφωνα από την οποία όμως, το μόνο που ξεχώριζες ήταν κάθε λίγο και από ένα «θα». Το πράγμα καταντούσε ενοχλητικό. Γι' αυτό, πριν ξανακαθήσω πίσω από το γραφείο μου, έκλεισα το παράθυρο.

- Είστε χωρίς δουλειά, απ' ό,τι κατάλαβα, είπα.

- Είμαι απόφοιτος της Παντείου, έκανε με μια έκφραση δυσαρέσκειας. Αλλά όσο κι αν προσπάθησα, δεν μπόρεσα να βρώ ή να στεριώσω σε κάτι. Αφήστε που όπου πήγαινα, σχεδόν αμέσως μου ριχνόντουσαν. Αν έμπαινα στον ΟΤΕ, θα τέλειωνε το πρόβλημα. Όμως ο κύριος Νίκος (τόνισε το κύριος, ειρωνικά), με κορόϊδεψε και αυτός. Κι όταν του τα είπα μια μέρα, με

αποπήρε και δε με συγχώρεσε γιατί του έβγαλα γλώσσα, λέει...

Εδώ πετάχτηκε η Τασία για να σχολιάσει με το δικό της τρόπο:

- Αυτός παιδί μου, ποτέ δε συγχωρεί. Είναι ασυγχώρητος!

Η Χαρά και εγώ, ανταλλάξαμε χαμόγελο με νόημα. Αυτή συνέχισε:

- Εγώ πάλι, λέω αυτά που θέλω να πω, έξω από τα δόντια...

Μιλήσαμε έτσι, για ώρα πολλή. Μου είπε κι άλλα για τη ζωή της. Της είπα και εγώ τα δικά μου. Γνωριστήκαμε. Κοντεύαμε να ξεχάσουμε τον κύριο Νίκο και τα τωρινά. Μιλούσαμε με ειλικρίνεια. Τα σύκα, σύκα και τη σκάφη, σκάφη. Η αθυροστομία της, την έκανε στα μάτια μου πιο χαριτωμένη, πιο επιθυμητή.

Η Τασία, θρονιασμένη στην καρέκλα της, δεν έφυγε στιγμή. Προσπαθούσε να μη χάσει τίποτε απ' όσα λέγαμε.

Ξαφνικά, η συζήτηση διακόπηκε. Ακούσαμε το κλειδί να γυρίζει στην εξώπορτα και ο κύριος Νίκος μπήκε, έκλεισε την πόρτα και προχώρησε μέσα.

Απόρησα, γιατί ήξερα πως όταν ξεπόρτιζε το βραδάκι, γύριζε πολύ αργά. Κάπ θα συνέβηκε, σίγουρα.

Η Τασία, στο μεταξύ, πετάχτηκε όρθια αλλά δεν πρόλαβε να φύγει.

Εκείνος στάθηκε στην είσοδο του γραφείου ξαφνιασμένος, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει την κατάσταση. Είδε πρώτα την Τασία, με το δίσκο ακόμα στα χέρια, να στέκεται τρομαγμένη. Ύστερα τη Χαρά που δεν είχε κουνήσει από τη θέση της. Η γλυκειά έκφραση που είχε πριν το πρόσωπό της, είχε φύγει. Τον κοίταγε με ένα άγριο βλέμμα που με τρόμαξε. Ωχ, σκέφτηκα, η καταιγίδα ξεσπάει όπου νάναι. Η Τασία επωφελήθηκε για να εξαφανιστεί.

Ο κύριος Νίκος, προχωρούσε βλοσυρός στο γραφείο του, έριξε εκεί πάνω τα κλειδιά του και πέταξε μια βαρύγδουπη «καλησπέρα».

Η Χαρά, κοιτάζοντάς τον, χωρίς να κουνηθεί, είπε και αυτή ένα εξίσου βαρύ «καλησπέρα»... Ένιωθα την ατμόσφαιρα να ηλεκτρίζεται και τους δύο απέναντί μου να μοιάζουν σα γάτες που στέκονται ακίνητες και τάχα αδιάφορες, αλλά έτοιμες να κατασπαράξουν η μία την άλλη.

- Έχουμε και γλυκό; είπε ο κύριος Νίκος, βλέποντας το πατάκι με το μισοφαγωμένο μπακλαβά, πάνω στο γραφείο του. Είδε και το δικό μου.

- Τασία, φώναζε γυρνώντας προς την πόρτα.

- Αμέσως, ακούστηκε η Τασία και μπήκε στο δωμάτιο.

- Τί γλυκά είν' αυτά, στα πατάκια; τη ρώτησε.

Η Τασία τα χρειάστηκε.

- Ε, να, είπα να κάνω μπακλαβά που δεν είχα ξανακάνει και κέρασα τα παιδιά...

- Και πήρες υλικά με τα λεφτά που σου δίνω για να φωνίζεις, έ; της είπε εκείνος αυστηρά.

- Όχι κύριε, εγώ τα πήρα, με δικά μου λεφτά, απάντησε η Τασία με φοβισμένη έκφραση.

Ο κύριος Νίκος δεν έδωσε σημασία στη δήλωση της Τασίας ότι θυσίασε δικά της λεφτά.

- Δε σου έχω πει να με ρωτάς, πριν κάνεις ο,τιδήποτε; την κατακεραύνωσε.

- Μα σας είπα, δε σας ζημίωσα, τόλμησε να πει η Τασία.

- Με ζημίωσες με το ηλεκτρικό που έκαψες για να τον ψήσεις. Μπακλαβά να φτιάξεις στο σπίτι σου, άμα θέλεις.

- Μα δεν έχω άλλο σπίτι, εδώ μένω, είπε με παράπονο εκείνη.

- Κι επειδή μένεις εδώ, μπορείς να σκαρώνεις πίσω από την πλάτη μου συνωμοσίες;

- Συνωμοσία, που έφταξα μπακλαβά; Κύριε ελέησον, έκανε η Τασία και σταυροκοπήθηκε.

Σκέφτηκα πως, αν ο μπακλαβάς που φάγαμε, μας αρρώσταινε, με τέτοια χάλια που είχε, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαμποιάζ. Αλλά συνωμοσία, όχι. Μάλλον ατύχημα θα το λέγαμε, αφού η Τασία δεν είχε τίποτε εναντίον μας. Ο κύριος Νίκος, δεν επρόκειτο να φάει, σίγουρα.

- Φύγε από εδώ, να μην σε βλέπω, είπε της Τασίας.

- Καλά, καλά, φεύγω, έκανε εκείνη και χάθηκε μέσα.

- Κι εσύ τί θέλεις εδώ; είπε γυρίζοντας απότομα στη Χαρά.

- Μήπως δεν θέλεις να βλέπεις ούτε κι εμένα; είπε εκείνη περιπαιχτικά και σηκώθηκε.

- Δεν είπα αυτό... Γιατί ήρθες; της είπε αυστηρά.

- Για να δω ως πού φτάνει η ασυνειδησία σου, του απάντησε κοφτά εκείνη. Και για να δώσεις μια εξήγηση.

- Εξήγηση για τί πράγμα; ρώτησε αυτός και το σωστό του μάπι μσόκλεισε.

- Που μ' αποφευγεις, φώναξε αυτή.

- Δεν ξέρεις π λες. Και δεν έχω να σου δώσω καμιά εξήγηση, είπε κι αυτός κι έκανε πως ταχτοποιεί κάτι πάνω στο γραφείο του.

Από το δρόμο ακουγόntonουσαν κραυγές και σειρήνες. Ωχ, σκέφτηκα, πάστηκαν, οπαδοί και αντιφρονούντες. Κοίτα σύμπωση.

Η Χαρά, έκανε ένα βήμα μπροστά και φώναξε μισοκλείνοντας τα μάπα από θυμό.

- Ε, βέβαια, έκανες το κέφι σου, με βαρέθηκες...

Και πρόσθεσε με πληγωμένη περιφάνεια αλλά με επιθετική διάθεση και δυνατή φωνή:

- Βρήκες και τη Λιλή τώρα, εγώ περπατώ.

- Παια Λιλή, φώναξε κι αυτός τόσο απορημένος. Και πρόθεσε: Ποιός σου τα είπε αυτά;

Και ασυναίσθητα, γύρισε προς την πόρτα, σαν να σκέφτηκε ότι η Τασία τα σφύριζε στη Χαρά.

- Ποιά Λιλήνη; Φώναξε πιο δυνατά η Χαρά και έκανε ακόμα ένα βήμα προς το μέρος του. Είχε φτάσει τόσο κοντά του που τα πρόσωπα τους σχεδόν έγγιζαν.

- Με περνάς για βλάκα; Του πέταξε; Εγώ δεν είμαι σιραβή σαν εσένα για να μην βλέπω. Καλόγερε, που σούδωσα τα νιάτα μου με και συ τί μούδωσες; Τίποτα.

Αυτός οπισθοχώρησε λίγο, αλλά η Χαρά τον ξαναπλησίασε, προβάλλοντας επιθετικά το πρόσωπό της.

- Με κορόϊδεψες, απατεώνα, ούρλιαξε έξαλλη κι ετοιμάστηκε να του ριχτεί.

Όμως η σύρραξη, που τη θεωρούσα μια αναπόφευκτη, δεν άρχισε, γιατί αντήχησε ξαφνικά το κουδούνι της εξώπορτας και μας έκανε όλους να αναπνέσουμε.

Γυρίσαμε προς τα 'κει και είδαμε την Τασία να την ανοίγει και να οπισθοχωρεί, καθώς μια νέα, νόστιμη και κάπως ευτραφής γυναίκα, μπήκε με φόρα και προχώρησε κατευθείαν στο γραφείο.

Από ώρα ένιωθα την επιθυμία να ανοίξω το παράθυρο, να δω τι συμβαίνει έξω, στο δρόμο, διότι ακουγόntonταν φωνές και θόρυβοι ποδοβολητών και σπασιμάτων. Όμως αφ' ενός δεν τολμούσα να το κάνω γιατί μπορεί να έτρωγα κατσάδα και αφ' ετέρου δεν ήθελα να χάσω στιγμή από τα γεγονότα που εξελίσσονταν μπροστά μου ραγδαίως και απ' ό,τι διαφαινόταν, όδευαν προς τη δραματική κορύφωση του ήδη προβλεπόμενου φινάλε.

Πλήν όμως, η είσοδος του νέου προσώπου, ανέτρεψε τις προβλέψεις ή μάλλον περιέπλεκε περισσότερο τα πράγματα, καθώς πριν προλάβω ν' αναρωτηθώ ποιά μπορεί να είναι η νέα γυναίκα, που το ύφος της μαρτυρούσε θυμό και επιθετική διάθεση, προετοιμάστηκε για νέα, δραματική κι αυτή, σκηνή.

- Εδώ είσαι παλιόγερε! φώναξε η νεοεισελθούσα μόλις είδε τον κύριο Νίκο. Νόμιζες πως δεν θα ερχόμουνα, έ;

Ο κ. Διευθυντής φάνηκε να τα κάνει προς στιγμή. Εκείνη εξακολούθησε να φωνάζει ενώ τον πλησίαζε, με καθαρά απειλητικές διαθέσεις:

- Με παράτπες στη μέση του δρόμου κι έφυγες, νομίζοντας πως θα γλύτωνες έτσι εύκολα. Ασαμ δέ θα σ' άφηνα έτσι. Πήρα ταξί κι ήρθα, για να στα πω. Τί με νόμισες; Για καμμιά πουτάνα, που επειδή της πήρες ένα βραχιολάκι, θα κάτσω να δέχομαι και να κάνω τα καπρίτσια σου; έ; Να, πάρε το βραχιόλι σου και βάλτο εκεί που ξέρεις, φώναξε και ανοίγοντας την

τσάντια της, έβγαλε ένα βραχιόλι και το πέταξε πάνω στον κύριο Νίκο, ο οποίος τραβήχτηκε ενσπικτωδώς για να μη το φάει στα μούτρα. Αυτή συνέχιζε να φωνάζει:

- Ακούς εκεί, την ώρα που οδηγούσε, να θέλει να του...

Πήγε να μας περιγράψει τα καπρίτσια του κυρίου Νίκου, αλλά αυτός διέκοψε, προς μεγάλη λύπη της Τασίας που τρελενότανε να ακούει τέτοια, για να έχει υλικό, να βρίζει μετά μόνη της.

- Λιλή βούλωστο, της φώναξε άγρια αυτός.

- Να το βουλώσω; Αμ θα το φωνάξω να το ακούσουν όλοι, διεστραμμένε...

Πριν προλάβει να συνεχίσει, επενέβη η Χαρά, με φωνή γεμάτη απειλή:

- Αυτή είναι η Λιλή, έ κύριε;

- Εσύ ποιά είσαι, φώναξε η άλλη.

- Εγώ είμαι η πριν από σένα μάλλον και αυτά που του λες λίγα είναι, είπε η Χαρά επικροτώντας. Και γυρνώντας στον κύριο Νίκο, που καθώς τον είχαν βάλει στη μέση, φαινότανε να τάχει τελειώς χαμένα, του φώναξε σπκώνοντας το χέρι:

- Τα ίδια ζητούσες κι από μένα γεροπαραλυμένε, που κάνεις το γόη, γιατί βρίσκεις εμάς, τις φουκαριάρες, τις απροστάτευτες και μας κοροΐδεύεις... Κωλόγερε!

Και όσο φώναζε, τόσο άψωνε και με την τελευταία λέξη, του έδωσε ένα καστούκι κι ετοιμάστηκε για δεύτερο. Αυτός της άρπαξε το χέρι αλλά αυτή του το άστραψε με το άλλο. Αυτός την αγκάλιασε για να την εξουδετερώσει. Όμως δεν υπολόγισε τη Λιλή, η οποία παρασυρμένη ίσως και από τη Χαρά, σήκωσε την τσάντια της και την κατέβασε με δύναμη στο κεφάλι του. Και μη αρκούμενη σ' αυτό, άρχισε να τον κλωτσάει στα πόδια. Αυτός, άφησε τη Χαρά και προσπάθησε να πιάσει τη Λιλή. Η Χαρά, μόλις ελευθερώθηκε και καθώς αυτός της είχε γυρίσει την πλάτη, τον άρπαξε από το λίγα μαλλιά του κι άρχισε να ταρακουνάει το κεφάλι του πέρα δώθε, βρίζοντας.

Ο αγώνας ήταν προφανώς άνισος, γι' αυτό κρίνοντας δίκαια, αποφάσισα να κάνω το διαιτητή, ξεχνώντας τις αδικίες που είχα υποστεί από τον «κωλόγερο».

Όρμησα λοιπόν ανάμεσα και προσπάθησα να τους ξεμπλέξω, έτσι που είχανε γίνει μαλλιά κουβάρια. Δεν ξέρω όμως πως έγινε και καθώς τραβούσα τη μία από τις κοπέλες για να την απομακρύνω, που ξέφυγε το χέρι και τούδωσα μια σφαλιάρα που, φαίνεται, στάθηκε χαριστική βολή. Το κακό είναι ότι πριν μισολιποθυμήσει, είδε πως εγώ τον χτύπησα.

Τέλος πάντων, όταν τον είδανε να μσοκλείνει τα μάτια, να ταλαντεύεται και να ξαπλώνει στο πάτωμα, οι κοπέλες τα χάσανε κάπως και τραβήχτηκαν.

- Λες να τα κακαρώσει; είπε η μία, δε θυμάμαι ποια.

- Και νάκουμε τραβήγματα; συμπλήρωσε η άλλη.

Τον σήκωσα και τον καθίσαμε σε μια καρέκλα. Άρχισε να συνέρχεται.

- Κακό σκυλί, φόφο δεν έχει, είπε η Χαρά.

- Κακόχρονο, έκανε η Λιλή και μαζεύοντας την τσάντα της, τακτοποίησε το φόρεμά της και λέγοντας «σας τον αφήνω, να τον καίρεστε», τράβηξε προς την έξοδο και βγήκε χτυπώντας δυνατά την πόρτα.

Η Χαρά, έσιαξε το μαλλιά της και με κοίταξε μ' ένα άγριο χαμόγελο, μαλλον γκριμάτσα, σα να έλεγε «καλά του κάναμε».

Ο κύριος Νίκος με κοίταξε και είπε με κακία στην αδύνατη φωνή του:

- Απολύεσαι, για να μάθεις να βαράς τον προϊστάμενό σου.

Άκου τον αχάριστο, σκέφτηκα. Δεν έφτανε που του δούλευα για πενταροδεκάρες και τώρα που πήγα να τον σώσω από σίγουρο λυντισάρισμα, με διώχνει. Μούρθε να του κοπανίσω μια γροθιά, σωστή αυτή τη φορά, αλλά συγκρατήθηκα. Ένωσα την αγανάκτηση να με πνίγει. Χωρίς να πολυσκεφτώ, είπα:

- Δεν πας στο διάολο, κωλόγερε.

Τον είδα να γουρλώνει τα μάπα και να πιάνει την καρδιά του. Ωχ, σκέφτηκα, έχει γούστο να μας μείνει. Πήρα το ποτήρι με το νερό από το γραφείο του και του το πέταξα με δύναμη στο πρόσωπο. Αναπήδησε και ξανάρθε στο φυσικό του.

Χωρίς να πω τίποτα άλλο, πήγα μέσα και αποχαιρέτησα την Τασία. Όταν ξαναβρέθηκα στο κώλ, είδα τη Χαρά να στέκεται στην εξώπορτα, κρατώντας το θυρόφυλλο μισάνοιχτο. Ήταν φανερό ότι περίμενε εμένα.

- Πάμε; μου είπε.

- Πάμε, της απάντησα και την έπασα από το χέρι.

Έριξα μια τελευταία μαπά προς τα μέσα. Ο κ. Διευθυντής, είχε σηκωθεί και κάτι σκάλιζε τάχα, στα χαρτιά του πάνω στο γραφείο του.

Πιασμένοι χέρι-χέρι κατεβήκαμε από τις σκάλες και βρεθήκαμε στο δρόμο.

Τα πράγματα εκεί, είχαν ψυχάσει. Λίγος κόσμος πηγαινοέρχονταν, σχισμένα πανώ ήταν πεταμένα κάτω, φέιγ-βολάν άσπριζαν στην άσφαλτο και τα πεζοδρόμια.

Δεν ακουγόntonουσαν μεγάφωνα ούτε φασαρία. Η συγκέντρωση είχε διαλυθεί.

Περιπό να πω ότι τάφησα με τη Χαρά. Ενώσαμε τις φτώχιες μας και τις ελπίδες για κάποιο καλύτερο μέλλον, ξεχνώντας πολύ γρήγορα το πρόσφατο παρελθόν.